

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

ואמרו לו ישי אגליי
סופל, פארו גרענין און
מטלען, מיטן שטאנד
און אלס בימות בירט,
אחורן לאפר לבם און
לכביסם. ופרישן שטוס
דאסליי שטאנע
אבל
הספק גדולה,
בשכח אל מטלען ואל
דאס אב ופחא, כשמואל
דאס עשה אדם כי
צורכי תפא. אחורן אדם
אל מדי דחוי ליה
לישראל שד ליה
למביעילי לפרס, מינא
עליה אל דרביי, אל
מומקני נוי שבתא און
מומקני נוי ביריט גינה
שמה יזבח כשבילו,
והשטעה דור ר אחר ר
יזבח אב אפילו שבתא
און לומני גינה,
שירי מומקני, נדירי שמה
יסה ישידן מן היין
יטה ונעשין ין נסך, און
מאטרוס הגהא אסור
ליהי כנף של ער, ואל
אסור שבתא ואל ער
לחיתוילי שבתא ואל ער
נוי לנאנא דמטלס אב
קומה, ואפי' דאנא
עליה שר עשי, ונאנא
ואל אסור הגהא
מירסן מן ויטא כי דהו
מוקלע להו נוי ביריט,
און אמרו ליה, ין נחא
אל מאא טרחא לן מומקני,
ואל אל טרחא לן ויטא
אדנאטא דרך אל מדינע,
וקמא לן מוחיילי
דבראי ונחא וקמי
יזבח ויטא וקמא

דב. [מתני'] ביה
מתין להחם חמין
לרגילי, אע"פ שאינן
ראויין לשתיה. וכן אם
צריך להתחמם, עושה
מזורה ביו"ט ומשתה.
כנגדה, ובית שמאי
אוסרין. **מתני'** שלשה
דברים ר"ג מהמיר כדברי
ב"ש. אין טומאין את
התמים מיום טוב לשבת.
פירשה אמרי הא דתמן

(דאין טומגין את החמין) כדב

לכב' ויא' דב'ב'ב' דב'ר' ד' יוה' ה'ג'י'א' לומר הר"ר שמואל מאייב"ר בשם אחיו הר"ר משה דהלכה כר' יוסף הגלילי יוא"פ ע"ג דקיימא לן (א) דהלכה כרבי עקיבא מחזקו דהא ששכחנא סתמא דמשנה כותיה בנמס' חלה (פ"א מ"ה) כהניא דמיימי לעיל

עיסת כלבים בזמן שהרועים אכולין ממנה נאפית ביום טוב ודוקא בזמן שהרועים אכולין ממנה הא לאו הכי לא והכי איתא (נבספר) נבדיל אבל ארבעה הרועים אכולין ממנה לא אופין אלאותה ב"ט: **הג"י** סופ"י לחייתא דבי שדין. ואם תאמר מאי מספקא ליה דלמאי היה לו לאסור מאי משום טרפה מהל לא משני מדרי דמה נבדק משום דחייה להסקה והאיכא טרפה יחירה ואי צ"י לאסור משום טרפה דחיה להו דמאכל לבהמה (מקובל) הוה לא היה דאם כן מיקני' הילך אלו נותנין תבן לבהמה ועוד מטעמין שער של אפונים הוהיל' סהא רחוי למאכל בהמה ועוד דלמאמר' שער תפוח מטעמין אותו מפני שהוא רחוי למאכל כלבים יומר דהוי גרעיי' תמרה אינן רחויין לבהמה אלא על ידי תקון גדול' תבן ומדרבנן הוה מלאכה ומ"מ דלאיין תאמר שם על ידי העדק וההיל' ואינן רחויין להיות העדק למאכל בהמה אלא על ידי תקון גדול הכי שדין להו למאן דדרש לנס ולא לכלבים משום דהוה מלאכה ומשני דמותרין לטלטל ליתום לחיות מפני דחוה להסקה:

עוֹשָׂה אדם בל צרכו בפת.
ותימה דלמר בשנת

ואת דפתי רבינו
לכתחלה: "אדריה
ואי מומיני את הנכר
כי הוה מקלע ליה
מויטב ואי לא שרחה
אומיורא לא יתם אדריה

בנושא אנכי קטמיה אף על גב
דאיכא עליה שכרי עמים.

קתני לה דברי הכל
אמר אחד אי דלמא
אומרים לא יעשה אדר
דברים רבן גמליאל
ביום טוב ואין זוקפין
רקיקין אמר רבן
גריצין אלא רקיקין
על עצמן ומקילין לב
דמי אי דאנה עירוב
תבשילין מאי טעמא
עירובי תבשילין וכדי
מי שלא הניח עירובי

[illegible]

די ישיש אליבא דחנניה היא, דהני בית שמא' אומרים אין אופין אא"כ עירב בפת, ואין מבשלין ולבישול ולא היו לו חמין טמנים, היה ר"ג אוסר לרשמי

היני מופלי. גרעיני תמרין: היכי שדינן להו. כיון דלאדם לא
 חיו ומאכל לבהמה לא תשחרי אקרי בטלטול: עושה אדם כל
 דלברו כפס. ומטלטל ע"י הפס ולא חיישין לביון דלוקלין: ופליגא
 דרבי יהושע בן לוי. הא דרב הונא דלעילא דלאמר לא הייבין
 רפחא לניוקא כ"י: שורי כוסות.

ברי רבי יוסי הגלילי
בהמה במשמע אם
ס"ט ילכס ולא לעובדי
דבנות את הכלבים
כבים מרבה אני את
יודן ומצאני אני את
יודן ועלד: אמר ליה
יוסי הגלילי דאמר

רע'י. שמואל נענטער וועט
לעסן א מחמת מילום דלאמרינן בפרק
בבבא (דף ל"ו:) וזי עושינן גרף קען
רע'י נכסאליהו. רבי דבי אימיס קען
מסקלין ליה אלל לאחוי קמן אז
למחל און לגביה כי היכי דמחא
עון ונסקיה מי שרי: **מחנ'י** לא
יחס אדם סמין. רחוק רגלי. אוכל
נפש חביר הכחוש. לא להצביר אור
בשכני דחיה: **מדורה**. היסק גדול:
גמ' הכנס כל גופו. דמחא לאכול

ר אפילו בשבת נמי
ת אי הכי דידן נמי
הו נמי הו לתרגומין
הו ולטלליניהו אגב
הו מטלליניהו כגון
א ויהי עררי וניחא

היה עתה שני עמים.
היה ניהוה הכא איסורי הנאה ניהוה: אמר ליה רב
הוי כגוף של רעי אמר ליה: יוכי עושין גרף של רעי
כא למר שמואל ודרש מומנן את הנכרי בשבת
כ"ט גורה שמא ירבה בשבילו: מרימר ומר זוטרא
ר' ב"ט יאמרו ליה אי ניהא לך במאי דמריחין לן
יתירא אדעתא דידך לא טרחין: **מתני'** "ב"ש
חמין רגליו אלא אם כן ראויין לשתייה וכו'" "מתירין
מתחמם כנגדה: **גמ'** איבעיא להו האי מרימר מאן
א ושני להו לבית שמאי בין הנאת כל גופו להנאת
כ"ה קתני לה אבל ב"ש לא שני להו ר"ש ב"ש
מדורה ויתחמם כנגדה וכו'" מתירין: **מתני'** "שלשה
מחמיר דכרבי ב"ש אין טומנין את החמין "לכלתלה
את המורה ביום מוב ואני אופיו פתוי ורגליו אלא

ישראל להיות אופן פתן גרצין וחררין: גמ' היכי תבשילין מאי מעמא דב"ש ואי דלא אנח עירובי ב"כ"ה אמר רב הונא לעולם אימא לך שלא הניח י"ו שרו ליה רבנן ורב הונא למעשה דאמר רב הונא ובשילין אופן לו פת (6) אחת ומבשילין לך רבא אחת ומדליקין

יהיה לאו מכה הקטמא אלא היינו לנזרך גופו ונזרך מקומו ולא יטיבנותא דכוס הוי משום דשויורי כוסות גריעי טפי וראויין להתבטל לנזר דלנזר מועט שאני נקבע כגון שבדי עצים ושויורי כוסות ודאמרין לו לנערס אבל אי איתא הקטמא לא היה יכול לנערס שלא יפול

ו"מ שר לטלטל אנב כקא לפי שאי אפשר לנערס:
 ב"ב ופסילי ראוין לשמיה הא לית להו ממוקד ו"ל דמיייר כגון
 ש' נרץ לשמות מהו וצ"ה ממירין ודוקא ורגליו אבל לכל גופו
 אלא לבני אדם מעוניין אבל דיו ורגליו שיה לכל נפש:

ומלכין
 י"ב עירב בחבשיל, ואין טמנין חמין אא"כ היו חמין טמנין מערב יוט, וכגון שעירב לאסיה
 ביש וכדעני חגניה משמו.

(א) לעיל כ: חמלה
(ב) ואלה כ: ויפגע
(ג) ויפגעו כ: שפת נ: קתנא
(ד) שפת נ: ע"פ. ח: קתנא
(ה) שפת קתנא. ו: ופני
פרשי לקתן נ: דיה
(ו) חמלה: ח: שפת נ: ע"פ
(ז) ערית פני מ"י ע"פ
(ח) ופני ע"פ ח: קתנא דיה
(ט) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
לפני ע"פ. ח: ויפגע
(י) שפת נ: ויפגעו
(יא) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(יב) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(יג) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(יד) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(טו) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(טז) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(יז) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(יח) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(יט) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כ) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כא) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כב) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כג) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כד) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כה) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כו) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כז) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כח) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(כט) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
(ל) ויפגעו כ: שפת נ: ויפגע
חמלה. חמלה. חמלה.
י"ב.

(א) גב' אופין לו פת אחת
וטומבין לו קדרה:

נב' שמונתן עלדך. עין
שבת דף יט ע"א חס' ד"ה
טחמין: שם טחמין את
הנבדל. עין ברין פ"ק
לשבת בדף הספר ו' ע"ב:

[illegible]